

urigtig eller rigtig, om den er udførlig eller undvigende; hvilket Andrageren, saalænge han holdes i Uvidenhed om Erklæringens Indhold, heller ikke paa nogen Maade kan oplyse. Kunde nu Embedsmand i det 17de Aarhundrede ganske aabenlyst — hvortil de jo efter Loven vare forpligtede — afgive paalidelige Erklæringer, selv naar de gif ud paa et personligt Skjøn eller paa Andragerens personlige Stilling og moralske Qualificationer, saa maa de vel ogsaa kunne gjøre det i det 19de Aarhundrede, da jeg ingenlunde vil antage, at de tilbagelagte to Aarhundreder skulle have svækket vor Embedsstands moralske Styrke; og at Andrageren har en naturlig Ret til, at tage hiint Skjøn under nærmere Bedømmelse, synes utvivlsomt, eftersom Ingen, bedre end han, er istand til at oplyse, at Embedsmanden, maaskee endog saa mod sin Villie, kan have feilet.

At Forslaget ogsaa bør omfatte de Erklæringer, som Embedsmand afgive efter Ministeriets Forlangende, forekommer mig at være en Selvfølge; thi hvad der foregaaer mellem de forskellige Grene af Dyrighedsmyndigheden, Andrageren eller hans Sag betræffende, kan ikke være ham uvedkommende, da Sagens Udfald dog nærmest vedrører ham; men en ganske anden Sag er det, naar Ministerierne med Hensyn til Andragendet maae correspondere indbyrdes; thi medens de underordnede Embedsmand i deres Erklæringer kun bør afgive Vidnesbyrd, hvorefter Sagen, i Forbindelse med de øvrige tilveiebragte Oplysninger, bliver at afgjøre, er derimod Ministerierne de afgjørende Autoriteter, men om en Sag er af den Betskaffenhed, at flere Ministerier bør deeltage i dens Afgjørelse, vedkommer ikke Andrageren.

Forsaaavidt den høitagtede Justitsminister har yttret, at Forslaget gaaer ud paa, at etablere en Skriftverel mellem Dyrigheden og Andrageren, skal jeg bemærke, at der ikke vil opstaae en saadan Skriftverel imellem Dyrigheden og Andrageren, som mellem to procederende Parter, da, vel at mærke, Dyrigheden ikke staaer ligeover for Andrageren som hans Modpart, hvorimod han bør drage Omsoarg for, og det er hans Pligt, at Andrageren tilveiebringer alle til hans Lærv sigtende Oplysninger, og naar de saaledes virke til eet Maal, kan der

ikke tænkes en saadan Verel, som mellem to procederende Parter, som staae stik mod hinanden. Vel maa jeg indrømme, at den Regel, Lovforslaget forektriver, vil medføre mere Uleilighed og længere Tid, end den nu gjældende Regel; men ligesom Uleiligheden er et aldeles underordnet Moment, saaledes synes det dog bedre, at nogen Tid medgaaer, end at en Sag overfares med en Tilfærdighed, som kunde forspilde en Mands hele Belsærd.

Den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (C. N. Petersen), der tiltroer sig en særlig Competence til at domme i denne Sag (asseet fra, at hans Stilling dog maaskee kunde gjøre ham noget eenstodig), synes at ville insinuere, at der ikke hersker nogen Hemmelighedsholdelse med Hensyn til Embedsmænds Erklæringer, idet han betegner den lange Veit, disse Sager passere. Han siger nemlig, at man først indhenter Erklæring fra Sogneforstanderskabet eller Communalbestyrelsen, som bestaaer af 6 à 8 Personer, som ikke ere bundne ved Taushedspligt, men jeg maa dog bemærke, at om man end gennem et eller flere af disse Medlemmer kunde komme til Kundskab om Sogneforstanderskabets eller Communalbestyrelsens Erklæring, saa er man dog endnu ikke afgjort vidende om Under- og Overdyrigheds Erklæring. Sagen, siger han fremdeles, sendes til Underdyrigheds Erklæring og Behandling af 5 à 6 Personer, der heller ikke ere bundne ved Taushedsløfte, og derefter til Overdyrighederne, hvis Contoirer heller ikke ere mindre sparsomt besatte med Personer, der ligesaa lidt ere nogen Tausheds Forpligtelse underkastede; men jeg skal hertil bemærke, at jeg ikke har den Erfaring, at man paa den Maade i Almindelighed kommer til Kundskab om Embedsmændenes Erklæringer, hvorimod jeg vel kjender et Exempel paa, at en Contoirbetjent, som havde meddeelt Vedkommende en Dyrigheds Erklæring, herfor fik en alvorlig Frettesættelse med Tilhold om, at han for Fremtiden maatte afholde sig derfra, hvis han ikke vilde miste sin Tjeneste, saa at man dog seer, at ogsaa disse Personer kunne paalægges Taushedspligt, og jeg betvivler meget, at den ærede Rigsdagsmand vilde tage det vel op, hvis en af hans